

Un bronzir interior

A *El caça zero*, el bronzir d'un kamikaze de 1945 persisteix en Laura Calson, òrfena d'un oficial mort al Pacífic. Obsedida per un pare que no ha conegut, durà a terme una difícil recerca més dura que les relacions que manté amb la mare i els avis, entestats a amagar el passat.

NOVEL·LA INTIMISTA

EL CAÇA ZERO

Pascale Roze

Trad. de Pau Joan Hernández
Columna Edicions
Barcelona, 1997.

108 pàgines 1.650 ptes.

La protagonista és una jove sense memòria. Cap familiar li conta res sobre el pare. A París, en el sinistre apartament governat per una àvia autoritària, ella sura en l'espessor gris dels silencis de la seua mare sobre el seu pare. Ella "en la nit de la infantesa" no és

estimada ni odia; és un personatge gairebé invisible. Feble, cau malalta. Una otitis li provoca un persistent bronzir a les orelles, que l'aïllaran encara més de l'exterior. Un dia, mentre investigava sobre la guerra del Pacífic, descobreix les memòries d'un kamikaze que es va

estimar sobre els vaixells americans; de colp i volta, el bronzir s'eixampla, rugint com el motor d'un avió. És ell, el pilot japonès que matà son pare. Ella ho sap. A partir d'ací, el caça japonès l'embolcalla, l'envaeix, l'esglaia, la condueix cap a una follia que ningú no veu, que la impossibilita d'estudiar i fins i tot d'estimar. Ell la domina. Ell és a dins d'ella. Com el pilot, ella anirà fins al final, sense baixar la mirada, sense deixar-se dominar per la por. Pel pilot, Laura abandonarà el seu amant.

El caça zero, que va guanyar el premi Goncourt, destaca per la força de la seua sensibilitat i per l'estil sobri i d'una tonalitat atordidora que transmet amb una gran plasticitat les sensacions d'un personatge turmentat. La lectura d'aquest llibre fa entendre la confluència entre el malestar i la fascinació, el silenci de mort que domina Laura i el crit que la travessa quan el caça es perd en l'infinit. **Francesc Calafat**